

"Feskjar", 23. mars 1956.

1956

100095

Privat.

Herr sorenskriver Gulbrand Jensen,

Tönsberg.

Hermed har jeg den fornøjelse å oversende Dem et eksemplar av "Kortfattet referat og utdrag av DEN NORSKA RÄTTSPÄTTGÖRANDE, responsum och Utredning", Avgitt av Institutet för Offentlig og Internasjonal Rätt, Stockholm 1956.

Det inneholder ikke noe prinsipielt nytt for meg, men etter beres den over meg av 26. mai 1948 å dømme, antar jeg at det aa innehaade vesentlig nytt for Dem.

Fra denne dom skal jeg tillate meg å gjenkalle i erindringen følgende eksempler blant mange:

På spørsmål om hvofror jeg melte meg inn i N.S. svarte jeg (citat fra dommen): "... han trodde at det kunne bidra til å lette landets kår under krigen at N.S. fikk en viss bredde så tyskerne måtte ta hensyn" (citat slutt). Det var ikke nøyagtig hvad jeg sa. Jeg sa ordrett: at jeg regnet med at hvis N.S. fikk en viss bredde, så måtte tyskerne ta mere hensyn til landets interesser. Det er en forsterkende nyanse i mit ordvalg.

Som bevis for at jeg "måtte forstå" at jeg derved støttet fienden i råd og død anføres det så i dommen (citat): "at han forstod at det var en støtte for partiet at det fikk en viss tilslutning har han erkjent. Selv om hans motiver, hans hensikt var av ideel art måtte han forstå at han faktisk (uthevet av G.H.) ved sit medlemskap bidro til å støtte fienden. Han er derfor skyldig til straff efter straffelovens p.gr. 86". (citat slutt).

Her vrir dommeren i sin egen fantasi sin uttalte hensikt med sit medlemskap å støtte landets interesser mot unødige tysk innflytelse og til at jeg "må ha forstått" at jeg tvert om "faktisk" støttet fienden i råd og død efter straffelovens p.gr. 86. Dette er klart å føre beviset ved hjelp av det som skulle bevise, lik som det også påvises på side 16 i det vedlagte utdrag fra et nøytrale svenske rettsinstitut.

Sin bevisførsel for hvad jeg "måtte ha forstått" bygger dommeren utelukkende på sin egen påstand. Han forsøker ikke engang å føre annet sannsynlighetsbevis enn denne sin egen påstand. Denne taktisk og teknikk går igjen i hele dommen.

At jeg forstod at medlemskap i et hvilket som helst parti er en støtte for vedkommende parti er ikke bevis for annet enn at jeg ikke er åndssvak. Det er ikke bevis for at dette parti eventuelt skulle være et ulovlig parti, og det er ennå mindre bevis for at jeg "må ha forstått" at det var straffbart etter p.gr. 86 å være medlem av dette parti - hvilket det ifølge det sterke mindretall i den norske høyesterett og den enstemmige kjennelse av det nøytrale svenske rettsinstitut heller ikke var.

Tidligere i dommen er det uttalt(citat): "Tiltalte er en meget intelligent mann..." (citat slutt). Dette anføres som et slags bevis for at jeg "må ha forstått" at krigen fortsatte i Norge i strafferettslig forstand også etter den totale kapitulasjon 10 juni 1940 som var en statsakt, og at jeg følgelig "må ha forstått" at medlemskap i N.S. måtte rammes av p.gr. 86. Imidlertid fremgår det av det sterke mindretalls standpunkt i den norske høyesterett og den enstemmige kjennelse av det nøytrale svenske rettsinstitut at den intelligens som dommeren tillegger meg har betåt i at jeg - i motsetning til dommeren - forstod at medlemskap i N.S. ikke var brudd på trokapsplikten, ikke var overtredelse av straffelovens p.gr. 86 og ikke var støtte til fienden i råd og død.

Og videre: En harmløs hendelse fra min side, hvor jeg på forhånd hadde innhentet skriftlig rettleiding fra ansvarlig og rette hold med "nasjonal holdning" og alt det der i orden, ble under etterforskingen forsøkt vridt derhen, osend forgjeves, at den skulle ha utløst andre hendinger nesten 2 år senere. Etterforskeren måtte i sin skriftlige rapport innrømme (citat): "....at en sammenheng kan en ikke påvise, men at det har vært en sterk medvirkende årsak kan det vel ikke være tvil om".(citat slutt, uthevet av G.H.)

Den oppkonstruerte tvil som etterforskeren motstrebende måtte dokumentere at det ikke fantes skygge av bevis for, lar dommeren komme meg til skade ved den oppkonstruerte måte hvorpå saken omtales i dommen, nemlig ved å freidig å insinuere at jeg "måtte ha forstått" at min handling "sansynligvis" ville lede til det som etterforskeren uttrykkelig hadde måttet innrømme at det ikke fantes skygge av bevis for sammenheng med.

Refleksjonene gjør seg selv.

Jeg sender dem dette brev fordi vi som er dømt under det såkalte rettsoppgjør i over 10 år har vært nektet å komme til orde i den ensrettede norske presse.

Arbødigst

Georg Hvistendahl (sign.)

Notat: Dette er et utvalgt utdrag fra brevet som er skrevet av G.H. = Kalle Hvistendahl for beviset i min. 5. H.